

РЕШЕНИЕ

№ 2053

гр. София, 18.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 21.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **972** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по иск на Л. Ф. Т. с правно основание чл. 104, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/. Претендира се заплащане на обезщетение от Агенция Митници за времето, през което Л. Ф. Т. не е заемал държавна служба, в резултат на незаконосъобразното му уволнение със Заповед № 9861 от 16.12.2009 година, издадена от директора на Агенция Митници, ведно със законните лихви, считано от деня на подаване на иска до окончателното изплащане на сумата. Предявен е и иск за заплащане на допълнително материално стимулиране за четвърто тримесечие на 2009г., в размер на 500,00лв., както и за заплащане на 13-та заплата за 2009г., в размер на 806,00лв.

Ищецът се позовава на влязло в сила на 16.09.2011г решение № 11513 от 16.09.2011 г. на Върховния административен съд на Р. Б., с което е отменена като незаконосъобразна заповед № 9861 от 16.12.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници, с която на основание чл. 106, ал. 1, т.2 от ЗДСл. е прекратено служебното правоотношение на ищеца. Твърди, че дължимото обезщетение по реда на чл. 104, ал.1 от ЗДСл е в размер на 11 250,00лв., тъй като brutният размер на възнаграждението за заеманата от него длъжност, към момента на признаване на уволнението му за незаконосъобразно е 1125,00лв. За удостоверяване на последното прилага фиш № 1/октомври 2011г. на главния инспектор в Митница Столична С. М. П. и фиш №1/ноември 2009г. на главния инспектор в Митница Столична Л. Ф. Т.. Конкретизира исковата си претенция,

като обезщетение в размер на 8125,00лв. за периода 18.12.2009г. – 18.10.2010г. Представя служебна бележка № 1579/15.11.2011г., издадена от Дирекция Бюро по труда С., Агенция по заетостта, съгласно която за периода 01.03.2010г. – 01.02.2011г. Л. Т. е бил регистриран като търсецо работа лице.

В писмен отговор на исковата молба, ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва същата като счита предявения иск за недопустим, неоснователен и недоказан. Твърди, че инкорпорираната в жалбата срещу Заповед № 9861 от 16.12.2009 година, издадена от директора на Агенция Митници искова молба не съдържа претенция по смисъла на чл. 104, ал.1 от ЗДСл, поради което такава не следва да бъде разглеждана в настоящото производство. Представя заповед № 4037/04.03.2010г. и фиш № 580 за месец март 2010г., като доказателство за изплатено на Л. Т. обезщетение, на основание чл. 106, ал.2 от ЗДСл в размер на 1612,00лв. В тази връзка оспорва като неоснователна претенцията за обезщетение на посоченото основание, съдържаща се в жалбата срещу Заповед № 9861 от 16.12.2009 година, издадена от директора на Агенция Митници. Твърди, че след окончателната отмяна на заповедта за прекратяване на служебно правоотношение изплатеното обезщетение се явява недължимо получено, поради което предявява насрещен иск за размера на същото срещу Л. Ф. Т.. На следващо място като неоснователни се оспорват претенциите за заплащане на сума в размер на 500,00лв., представляваща допълнително материално стимулиране за четвърто тримесечие на 2009г., както и за сума в размер на 806,00лв., представляваща 13-та заплата за 2009г. Твърди, че същите са неоснователни и недоказани, тъй като липсва правно основание да бъде претендирано изплащане на допълнително материално стимулиране, а 13-та заплата не е изплащана в Агенция Митници за 2009г. Излага възражения срещу претенцията за заплащане на лихва, като релевира довод, че при евентуална дължимост на такава началният период, от който следва да бъде изчислена е момента на признаване с влязло в сила решение на незаконосъобразността на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

В писмения отговор ответникът е направил възражение, че размерът на претендираното обезщетение е завишен, тъй като брутното възнаграждение за заеманата от ищеца длъжност, към момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно е 819,00лв. За удостоверяване на същото е представена служебна бележка изх. № 34/91/09 от 21.11.2011г.

От страна на ответника е направено възражение срещу претендирания от ищеца размер на обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл и по конкретно срещу това, че обезщетението се претендира в пълен размер за десетте месеца, следващи датата на прекратяване на служебното правоотношение. Ответникът се позовава на обстоятелствата, че с разплащателен фиш № 580/март 2010г. на ищеца е изплатено обезщетение, на основание чл. 106, ал.2 от ЗДСл в размер на 1612,00лв., а с разплащателен фиш № 673 за месец януари 2010 г. е изплатено обезщетение, на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл в размер на 806,00 лв. Със сумата на изплатените обезщетения, на основание чл. 106, ал.2 и ал.4 от ЗДСл ответникът счита, че следва да бъде направено прихващане.

В отговор на предоставената му възможност, в становище от 07.12.2011г. Л. Т. възразява срещу наведените в писмения отговор доводи на ответника и срещу направените от същия възражения. Излага съображение, че исковата претенция, на основание чл. 104, ал.1 от ЗДСл. е направена с подаването на жалбата срещу Заповед № 9861 от 16.12.2009 година, издадена от директора на Агенция Митници, тъй като в

същата се съдържа искане за изплащане на обезщетение, поради вреди от незаконно съкращение. Възразява срещу направеното възражение за прихващане със сумите, изплатени на основание чл. 106, ал.2 и чл. 106, ал.4 от ЗДСл, като твърди, че същите произхождат от различни правни основания и не е допустимо прихващане помежду им. Обосновава теза за различния характер и цел на отделните обезщетения. Релевира довод за недопустимост в рамките на едно производство да бъдат предявявани насрещен иск и възражение за прихващане с едно и също основание. На основание чл. 232, предл. първо от ГПК ищецът е оттеглил направените искания за заплащане на сумата 500,00лв. – допълнително материално стимулиране за 4-то тримесечие на 2009г. и за сума в размер на 806,00лв. – 13-та заплата за 2009г. Поддържа иска в частта му относно изплащане на обезщетение за времето през което е останал без работа поради незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение в размер на 8125,00лв., за периода 18.12.2009г. – 18.10.2010г. и следващата се лихва, считано от 28.09.2011г. – датата на поканата.

В писмено становище от 15.12.2011г. ответникът, чрез процесуалния си представител поддържа становището, че предявената искова претенция не е на основание на чл. 104, ал.1 от ЗДСл. Поддържа и възражението срещу размера на претенцията. Представя Вътрешни правила за работната заплата, утвърдени от директора на Агенция Митници, с които се определя начина на формиране на възнаграждението на възстановените на работа поради незаконосъобразно уволнение държавни служители. Според тези правила възнаграждението на Л. Ф. Т. следва да се определи на 650,00лв., към които се прибавят 26% за прослужено време. Поддържа възражение за прихващане с изплатените обезщетения, на основание чл. 106, ал.2 от ЗДСл и на основание чл. 106, ал.4 от ЗДСл.

С молба от 19.12.2011г. ищецът е представил копия на страници от трудова книжка № 187, серия Т, № 175018, както и копия на страници от служебна книжка № 511/01.09.2003г., серия А, № 24457. Представена е и заповед № 5750/25.11.2011г. на директора на Агенция Митници, по силата на която, на основание чл. 103, ал.1, т.1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Л. Ф. Т..

В съдебно заседание ищецът се представлява от адвокат А., който поддържа исковата молба и заявените претенции. На основание чл. 214, ал.1 изр. 2 от ГПК, от страна на ищеца е направено искане за изменение на иска в посока увеличение, като искът с правно основание чл. 104, ал.1 от ЗДСл да се счита за предявен за сумата от 8190,00лв. Ответната страна – Агенция Митници, чрез процесуалния си представител юриконсулт Й. оспорва иска на Л. Ф. Т. за изплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител като неоснователен и недоказан. Поддържа изложеното в писмените становища, депозирани по делото.

Ответникът счита за недоказано обстоятелството, че ищецът е останал без работа за процесния период. Поддържа възражение за прихващане, съгласно изложеното в писмения отговор на исковата молба. Изразено е искане претенцията на Л. Т. за изплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител да бъде отхвърлена, както и да бъде присъдено юриконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал.5 от Гражданския процесуален кодекс е направено възражение за прекомерност на претендираните от ищеца разноски, представляващи адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата претенция, като намира за основателно и направеното от

ответника възражение за прихващане на обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл с изплатените обезщетения, на основание чл. 106, ал.2 и 4 от ЗДСл.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна: Със заповед № 9861/16.12.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници е прекратено служебното правоотношение на Л. Ф. Т. от длъжността старши инспектор в митница К.. С решение на Административен съд – София град, по адм. дело № 608, по описана съда за 2010г. е отхвърлена жалбата на Л. Ф. Т. срещу заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение. Цитираното решение е отменено с решение № 11513/16.09.2011г. на Върховния административен съд на Р. Б., по адм. дело № 505, по описа на съда за 2011г., като е отменена и заповед № 9861/16.12.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници. Решението е влязло в законна сила на 16.09.2011г. В срока по чл. 122, ал.1 от ЗДСл. Л. Ф. Т. е депозирал молба до директора на Агенция Митници с вх. № 34/91/09/28.09.2011г., с която е направено искане, след като бъде възстановен на заеманата длъжност, служебното му правоотношение да бъде прекратено, както и да му бъде изплатено обезщетение по реда на чл. 104, ал.1 от ЗДСл. Между страните не се спори, че към датата, на която служителят е следвало да се яви да заеме длъжността, размерът на brutното месечно възнаграждение за длъжността е в размер 819,00 лв. Същото е видно от представената служебна бележка изх. № 34/91/09 от 21.11.2011г., издадена от директор на дирекция Организация и управление на човешките ресурси.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

С жалбата срещу Заповед № 9861 от 16.12.2009 година, издадена от директора на Агенция Митници, от страна на ищеца е предявена претенция за изплащане на обезщетение в размер на 2918,00лв., поради оставането му без работа в резултат от незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение. От страна на ищеца не е посочено като основание разпоредбата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл, но не е посочено и основанието на чл. 106, ал.2 от ЗДСл, както твърди ответника. Посоченото правно основание е чл. 121, ал.1, т.3 от ЗДСл, съгласно който държавният служител има право да оспори законността на прекратяването на служебното си правоотношение пред органа по назначаването или пред съда чрез органа по назначаването и да иска обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването. Видно от разпоредбата на чл. 127 от ГПК, в исковата молба ищецът не е длъжен да посочи правното основание, а само обстоятелствата, на които се основава искът. В случая исковата претенция се основава на обстоятелството, че служебното правоотношение на Л. Т. е било прекратено незаконосъобразно, като заповедта за прекратяване е отменена с влязло в сила съдебно решение. Претендира се обезщетение за времето, през което е останал без работа, поради незаконосъобразното уволнение. При така изложените обстоятелства, съдът приема, че е сезиран с иск, по реда на чл. 104, ал.1 от ЗДСл, разпоредбата на който гласи, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Искът е предявен за сумата от 2918,00лв., като е направено искане за неговото изменение, в окончателен размер на 8190,00лв. за периода 18.12.2009г. – 18.10.2010г.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2

от ГПК, настоящият съдебен състав намира искът за основателен, по следните съображения:

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за времето, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В конкретния случай по отношение на Л. Ф. Т. е налице първата хипотеза - не е заемал друга държавна служба или длъжност по трудово правоотношение за периода 18.12.2009г. до 18.10.2010г. Наличието на тази материалноправна предпоставка се установява от събраните по делото писмени доказателства: трудова книжка № 187, серия Т, № 175018 и служебна книжка № 511/01.09.2003г., серия А, № 24457., издадени от Агенция. Неоснователни са възраженията на ответника за недоказаност на посочената материалноправна предпоставка. Ищецът е представил доказателства, с които се установява липса на ангажираност по трудово и служебно правоотношение за периода 18.12.2009г. до 18.10.2010г. В случай че ответникът твърди, че ищецът е получавал възнаграждения, за същия е била налице възможност да представи доказателства за установяване на твърденията. Такива доказателства не са посочени и представени.

Безспорно е установено, че заповед № 9861/16.12.2009 г., издадена от директора на Агенция Митници, по силата на която е прекратено служебното правоотношение на Л. Ф. Т. е отменена като незаконосъобразна с влязло в сила съдебно решение. През целия период, посочен в иска ищецът не е бил зает по трудово или служебно правоотношение. Искът е основателен за периода от десет месеца с оглед императивната разпоредба на чл. 104, ал. 1, изр. 1 от ЗДСл, от 18.12.2009г. до 18.10.2010г.

Като основа за определяне на претендираното обезщетение законодателят е посочил brutната заплата на служителя към момента на признаването на прекратяването на служебното му правоотношение за незаконосъобразно. Безспорно е между страните, че brutното възнаграждение за заеманата от ищеца длъжност, към датата, на която Л. Т. е следвало да заеме длъжността е в размер на 819,00лв. и съответно brutното възнаграждение за периода от десет месеца възлиза на сумата 8190,00лв.

Съгласно допуснатото от съда изменение на иска с определение от 21.03.2012 г., претендираната сума по иска е в размер на 8190,00 лева, като в случая претенцията следва да бъде уважена изцяло. На основание чл. 86 от ЗЗД следва да се присъди лихва, за периода от поканата към длъжника – 28.09.2011г., с молба вх. № 34/91/09/28.09.2011г. на Агенция Митници, до окончателно заплащане на сумата.

Настоящата инстанция намира за неоснователно направеното от страна на ответника възражение за наличие на основание за прихващане, предвид изплатените на ищеца обезщетения по реда на чл. 106, ал.2 и чл. 106, ал.4 от ЗДСл. В Глава шеста от ЗДСл са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл представлява обезщетение при незаконосъобразно

прекръпяване на служебното правоотношение на общо основание от страна на органа по назначаването и то е компенсация за това, че служителят е останал без работа поради незаконно уволнение. Обезщетенията по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл не могат за се прихващат от обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, предвид на обстоятелството, че обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл компенсира времето, което органът по назначаване е длъжен да предизвести държавния служител, преди да прекрати служебното му, правоотношение, а обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл се заплаща също по силата на закона и има за цел да даде възможност на държавния служител да намери друга работа. И двете обезщетения не предполагат незаконосъобразно прекръпяване на служебното правоотношение, признато с влязло в сила съдебно решение или влязъл в сила административен акт, каквото е обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Поради това двата вида обезщетения се дължат на различно правно основание и се заплащат кумулативно при наличие на определените изисквания на закона. В този смисъл е и Решение № 2220/14.02.2011г. на Върховния административен съд на Р. Б., постановено по адм. д. № 6630/2010г., по описа на съда.

С оглед изхода на спора и направеното от ищеца искане за присъждане на разноските по делото, ответната страна следва бъде осъдена да заплати на ищеца сумата в размер на 1000,00 (хиляда) лева, представляваща направени по делото разноси, изразяващи се в платено възнаграждение за адвокат. Неоснователни са възраженията за прекомерност на адвокатското възнаграждение. При материален интерес от 8190.00лв. размерът на минималното адвокатско възнаграждение по Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 577,60лв. Съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1/09.07.2004г. в случаите на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба. В конкретния случай трикратният размер е 1732,00лв., поради което претендираното възнаграждение от 1000,00лв. не се явява прекомерно.

Водим от горното, Административен съд - София-град, I отделение, 16 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на Л. Ф. Т., ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 8190.00 лв. (осем хиляди сто и деветдесет) лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 28.09.2011 г. до окончателното изплащане на сумата.

ВРЪЩА, на основание чл. 232 от ГПК исковата молба на Л. Ф. Т. срещу Агенция Митници, в частта ѝ, с която се претендира заплащане на допълнително материално стимулиране за четвърто тримесечие на 2009г., в размер на 500,00лв., както и за заплащане на 13-та заплата за 2009г., в размер на 806,00лв. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по адм. д. № 972/2010 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 16-ти състав, в тази част.

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на Л. Ф. Т., ЕГН: [ЕГН] сумата в размер

на 1000.00 лв. (хиляда) лева, представляваща направените във връзка с делото разноски.

Решението, в частта му, която има характер на определение, с което се връща исковата молба и се прекратява производството по делото подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщението до страните и получаване на препис от съдебния акт.

Решението в останалата част подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаване на препис от съдебния акт.

Административен съдия: